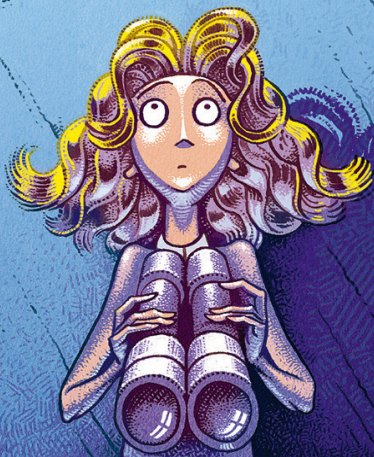

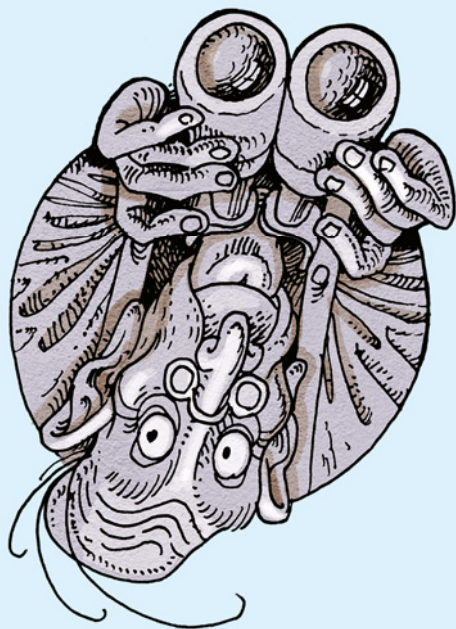
The background is a blue, textured ceiling with a grid pattern. A hanging lamp with a broken bulb is in the upper left. Various pieces of debris, including white and brown fragments, are scattered across the ceiling. The title 'STROPOPODNI ZUCHBUCHY' is written in large, bold, white letters with a blue shadow. The author's name 'Tereza Verecká' is written in white below the title. At the bottom, a girl with blonde hair is looking through binoculars.

STROPOPODNI ZUCHBUCHY

Tereza Verecká

Argo

STROP OPODNĚNÍ ŽUCHBUCHY

Tereza Verecká

ilustroval Mikuláš Podprocký

Argo

Věnováno všem, kteří kdy za nocí zírali do stropu.

Kniha vychází s finanční podporou Ministerstva kultury České republiky.

© Argo, 2020

© Tereza Verecká, 2020

Illustrations © Mikuláš Podprocký, 2020

ISBN 978-80-257-3372-1 (váz.)

ISBN 978-80-257-3430-8 (e-kniha)

NOVÝ SOUSED

Bylo to roku 1995. Bydleli jsme s rodiči ve starém domě. Takovém, kde je všechno slyšet. Když si pan Vedral v pá-tém patře škytnul, věděli to Hančilovi v přízemí. Zdálo se to fajn. Aspoň tam na sebe lidi nekřičeli, aby si neutrhli ostudu před sousedy.

Naši by stejně nekřičeli. Oni pořád četli. Kdo čte, nekřičí. Teda ne že by je čtení bavilo, ale oni dělali knihy. Hledali chyby a tak. Pracovali v nakladatelství a pořád nestíhali. Ale nestíhali tiše.

V půdním bytě nad námi bylo taky ticho. Nikdo tam už přes rok nebydlel. Ale jednoho dne se nad námi zase ozvaly kroky. A pak –

Prásk!

„Asi stěhují nábytek,“ řekl tatínek první den. A četl.

Bum!

„Asi s tím stěhováním ještě nepřestali,“ řekl tatínek druhý den. A četl.

Žuch!

„Asi ještě něco opravují,“ řekla maminka pátý den. A četla.

Třískvrz! Prásk! Bum! Žuch!

„No jo, rekonstrukce,“ řekl tatínek osmý den.

Desátý den už oba rodiče naštvaně mlčeli, tužky jim vztekly vrzaly po papíře, když zanášeli poznámky do

5)

rukopisů, stránky se jim trhaly v rukou a rány z horního bytu se ozývaly dál a dál.

Jenže naši měli hodně práce se čtením, a tak těm strašlivým zvukům nešli po stopě. Takže to bylo na mně.

Nejdřív jsem celé odpoledne postávala u schránek a dělala jakoby nic. A ono opravdu nic!

Procházeli okolo mě snad všichni sousedi. Veverkovi, pak Hančilovi, Vedralovi, Sochovi, Křížovi. A dokonce i pan Brutnák. Všichni pěkně pozdravili a mysleli si, že jsem si třeba zapoměla klíče, a zvali mě na bábovky a na čaj.

„Ne, děkuju, já tu na někoho čekám! Já klíče mám!“ odpovídala jsem já. A tak se se mnou rozloučili a jejich kroky dozněly na schodech.

Ale ti noví, ti z toho bytu nad námi, mě nepozdravili ani jednou. Nepozdravili, protože se vůbec neukázali. Šla jsem domů.

Ten hluk ale nepřestával. Na půdě **buch, žuch a šoup**.

„To už by jim snad měl někdo něco říct,“ mumlala maminka s tužkou v ruce.

„Snad by tam za nimi měl někdo zajít,“ mumlal tatínek s tužkou v ruce.

„Rekonstrukce se může někdy protáhnout,“ mumlala maminka, když otáčela stránku.

„Mají to oznámit. Průtahy...!“ mumlal tatínek. A stránka zašustila.

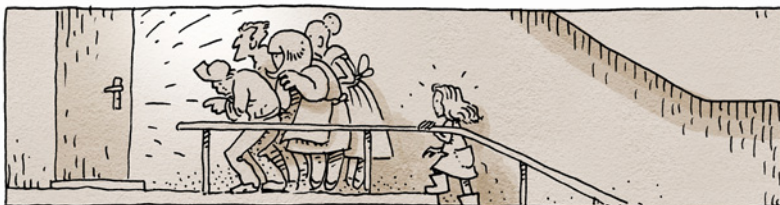
„Jenže abyste věděli, dole na nástěnce nevisí žádný papír o tom, že by v domě někdo něco rekonstruoval. A to by tam musel viset, ne?“ povídám já. Taky jsem řekla: „A navíc: ti noví vůbec nevycházejí!“

Najednou se nad naším obývánkem ozvalo veliké **zříc!** Takový ten zvuk, co dělají věci, které se zrovna řítí k zemi.

7)

„Tady se nedá číst!“ postěžoval si tatínek.
„Tak jim jdi říct, ať se ztiší!“ řekla mu maminka.
Tatínek se velmi podivil: „Já?“
A maminka na to: „No já jsem v půlce kapitoly!“
BUCHŽUCHZŘÍCTŘÍSK!
„Tak já tam zajdu,“ řekla jsem. A šla.

U ošuntělých dveří do půdního bytu bylo narváno. Lidé si šeptali a koukali na dveře. Za dveřmi ticho. Na chodbě nikdo neklepal, nezvonil. Jen koukali. Jako by se báli. Hančilovi, Vedralovi, Veverkovi, Kinc – prostě všichni.

8

„Dobrý den. Zvonili jste?“ zeptala jsem se.
Propletla jsem se mezi nimi a zmáčkla zvonek. Ztichli.
V tom bytě někdo byl. Určitě. Slyšela jsem funění. Možná pes?
„Haló, je tam někdo? Nepotřebujete pomoc?“ zavolala jsem a zazvonila znovu.
„To je marné, Sáro, tam se něco stalo,“ řekl pan Hančil.
„Tam nikdo bydlet nemá! To bych o tom něco musel vědět. Ten byt má bejt prázdněj! Klíče mám jenom já!“
rozčiloval se domovník Vedral.
Pak se ozvaly divné, škrábavé zvuky – jako když někdo za dveřmi chce otevřít, ale nejde mu to. Jako by neměl ruce uvyklé na mačkání klik.

